

[Bertel Dahlgaard.]

Hvad angår afviklingen af afgifterne, ligger det vel nok klart for alle, at en beslutning i dag om tidspunktet for afgifternes bortfald ikke er mulig. Spørgsmålene i forbindelse med den økonomiske udvikling og valutaisituationen samt besparelserne på finansloven er endnu så uafklarede, at ingen vil turde tage ansvaret for at træffe en afgørelse i dag. Jeg går ud fra, at ingen her i tinget formentlig ønsker at foretage sig noget, der kan rokke ved den valutastabilisering, der er indtrådt her i landet efter kriselovens gennemførelse i marts i fjor.

Man vil så selvfølgelig kunne sige, at man kunne vente med at tage standpunkt til engang i efteråret, men jeg har selv den anskuelse, som jeg har forstået at også erhvervene har, at det vil være af afgørende betydning for både fabrikation og handel, at den nuværende usikkerhed ophører, og at man allerede nu får sikkerhed for, at afgifterne ikke til sin tid vil falde bort på een gang og derved berede handelen tab. Jeg har forstået det således, at det er dette, finansministeren har søgt at imødekomme med det foreliggende lovforslag.

Jeg må dog mene, at det er et meget langt tidsrum for afvikling, der er foreslået. Det må nok kunne forkortes. Jeg kan heller ikke være enig i, at den højtærede minister enevældigt skal kunne bestemme tidspunktet for afviklingens påbegyndelse. Der må findes en form for folketingets deltagelse i denne afgørelse.

De spørgsmål, jeg her har nævnt, må der nu forhandles videre om i et udvalg, hvor der også må kunne skaffes fuld klarhed over, om erhvervene ønsker bestemmelser om afviklingens karakter fastlagt nu, eller om man hellere vil se tiden an og afgørelsen udskudt til efteråret. Jeg er i og for sig enig med det ærede medlem hr. Alfred Bøgh i, at det ville jo have været mest ønskeligt, om afviklingen af afgifterne til sin tid kunne foretages på den måde, at afgifterne for de bestående varelagre ved udløbet tilbagebetaltes. Der foreligger for udvalget forskellige oplysninger om, at man har søgt at praktisere en sådan ordning i Holland, men jeg er næsten sikker på, at de fleste, der læser disse bestemmelser igennem, vil være enige i, at noget sådant tør vi ikke indlade os på. Ordningen er næsten umulig

at administrere, og den giver en næsten ubegrænset adgang til omgåelse af lovgivningens bestemmelser.

Enhver forstår selvfølgelig, at fabrikation og handel indenfor tekstilområdet berøres meget føleligt af tøjskatten og den gennemførte toldforhøjelse. Jeg advarede så stærkt, jeg kunne, imod, at man dyngede toldforhøjelserne oven på tøjskatten, og jeg sagde dengang til de konservative, at de nu nøje måtte overveje, hvad de her foretog sig, og at de ikke måtte regne med, at de ved gennemførelsen af toldafgifterne kunne tvinge til beslutninger vedrørende tøjskatten, som ikke kunne forsvares ud fra de økonomiske synspunkter, som her måtte være afgørende. Lignende advarsler rettedes til de konservative fra den samlede handel. De konservative ser nu resultatet af partiets virksomhed, og det bør dog formentlig afholde partiet fra at rette angreb mod os, som advarede mod de øgede byrder, de konservative sammen med regeringen dyngede på erhvervet.

Det ærede medlem hr. Weikop talte om anvendelsen af de penge, det her eventuelt drejer sig om efter 1. april 1957, og om forbrug eller ikke-forbrug af de pågældende penge. Jeg gør opmærksom på, at sådan er forholdet jo ikke. Det, det drejer sig om i denne forbindelse, er spørgsmålet om størrelsen af statsbudgettets overskud, og jeg er tilbøjelig til at tro, at når vi om nogle få dage kommer til den almindelige politiske drøftelse af spørgsmålet om statens stilling på disse områder, vil man se baggrunden i fuld belysning af de synspunkter, jeg her har fremsat.

Jeg skal dermed anbefale lovforslaget til videre behandling i udvalget.

Ingmar Wagner: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Aksel Larsen, ikke kan være tilstede ved denne forhandling, skal jeg i stedet fremsætte nogle udtalelser.

Denne lov om såkaldt forbrugsbegrænsende foranstaltninger var jo en del af de forholdsregler, hvormed regeringen i 1954 og 1955 påstod at ville redde Danmarks valuta. Det er ubestrideligt, at Danmark på det givne tidspunkt og forøvrigt også nu befinder sig i en valutakrise, men det er lige så ubestrideligt, at det ikke er den danske befolkning, der er skyld i denne